

[Else-Merete Ross.]

vil lade sig afholde fra at anskaffe den hundeart, man synes bedst om. På landet ligger det vel som sagt anderledes, idet en stor hund vil komme til at koste 20 kr. i afgift, medens den før var gratis. Først tiden vil vise, hvor stor virkning afgiften vil have her. Men lad os nu sætte, at størstedelen af hundebestanden på landet i løbet af et vist åremål kommer til at bestå udelukkende af hunde under 42 cm's højde, ville to- og firbenede skabninger så være tilstrækkelig sikret? Her synes jeg det ville være interessant at få oplyst, hvor mange af de 20 400 dyr der var bidt ihjel af henholdsvis store og små hunde, og i øvrigt også at få at vide, om postbude forulempes mest af store eller af små hunde.

Med hensyn til forbuddet mod lænkehunde vil jeg gerne straks på mit partis vegne sige, at vi med glæde ser begrebet lænkehunde afskaffet. Jeg kan dog give den højtærede minister ret i, at det rent umiddelbart kan se ud til at komme og måske også kommer i strid med bestræbelserne for at hindre hundes omstrejfen. Jeg ved, at det er tidkrævende at opdrage en hund til at forstå, hvad den må og ikke må. Man kan vel ikke give lovregler om en sådan opdragelse, men må nøjes med at henstille til alle hundeejere, at de, hvis de vil holde hunde, ofrer tid på denne opdragelse til fordel både for sig selv og andre skabninger, men faktisk også til fordel for hunden selv. En hund kan opdrages til at forstå, at dens opgave er at gå, når folk kommer ind i haven eller gården, men at dens vagthundsopgave ikke også strækker sig til den almindelige landevej udenfor. Hvor ville folk på spadser- og cykelture på landet dog have det rart, hvis de kunne slippe for at mærke skrækkens kolde sved springe frem, hver gang de skal forbi en gård, fordi de ikke ved, hvordan gårdens hund vil reagere på deres lovlige forbipasserer!

Jeg synes, det ville have været ønskeligt, om den højtærede minister enten i sin fremsættelse eller i bemærkningerne til lovforlaget havde oplyst folketingets medlemmer lidt nærmere om de videnskabelige undersøgelser, der må formodes at ligge til grund for den resolution, som World Federation for the Protection of Animals har vedtaget.

Jeg går ud fra, at der bl. a. findes undersøgelser med hensyn til, hvor lang tids bundethed der anses for skadelig for en hunds fysiske og psykiske sundhed. Jeg vil gerne anmode om, at disse undersøgelseres resultater bliver gjort tilgængelige for udvalget, da udvalget vel i så fald vil have bedre muligheder for at veje mod hinanden de hensyn, der bør tages til hunden, og de hensyn, der må tages dels til hundeejeren, dels til andre dyr og mennesker. Det vil også have betydning for fortolkningen af § 12.

Hvad angår § 12, som siger, at det er forbudt til stadighed at holde en hund bundet, finder jeg ligesom de foregående ærede ordførere, at ordene „til stadighed“ er meget upræcise. Hvor lang tid af døgnet eller året strækker ordene „til stadighed“ sig over? Hvis en hund f. eks. er bundet 8 timer hver dag, er den ikke bundet til stadighed døgnet rundt, men sker dette hver dag året rundt, mener jeg godt man kan sige, at den til stadighed er bundet om dagen.

Ifølge § 10, stk. 3, skal enhver større hund — der står ikke noget om små hunde — føres i bånd eller holdes indelukket i tiden fra kl. 18 til kl. 6. Den gældende lovs udtryk „eller forsvarligt bundet“ udgår. Når store hunde nu ikke må bindes i tiden fra kl. 18 til kl. 6, ville de så ikke til stadighed være bundet døgnet igennem, hvis man holdt dem bundet resten af døgnet — men det er vel ikke meningen? Af hensyn til landets hundeejere synes jeg denne paragraf bør formuleres mere præcist.

Ved en anden lejlighed har den højtærede minister sagt, at han ikke mente, der var mange almindelige borgere, der læste lovene. Det er jeg ikke enig i. Efter min mening er der så godt som altid en vis gruppe borgere, der har interesse i at læse og forstå de love, som særlig angår deres egne forhold. Der er mange hundeejere i dette land, og jeg er overbevist om, at mange af dem vil læse loven. Da man ikke i lovsamlinger finder bemærkninger til lovforslagene, er det så meget desto vigtigere, at borgerne kan forstå selve lovteksten. Nu vil den højtærede minister måske sige, at man ved grundig sammenligning og sammenholden af de forskellige paragraffer vil kunne forstå meningen med